

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij arrest van de Tariefcommissie te Amsterdam van 5 februari 1982 in het geding Gebr. Vismans BV tegen de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te Rotterdam

(Zaak 47/82)

De Tariefcommissie te Amsterdam heeft bij arrest van 5 februari 1982, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 februari 1982, in het geding Gebr. Vismans BV te Rotterdam tegen de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen te Rotterdam het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vraag:

Is met de in bijlage A van Verordening (EEG) nr. 2792/79 van de Raad van 10 december 1979 (PB nr. L 328 van 24. 12. 1979) onder post 07.05 B I gebezigde tekst, luidende „Bonen van de soort ‚Phaseolus mungo‘ . . . vrij” bedoeld van invoerrecht vrij te stellen:

- bonen van de soort, genaamd „green gram”,
- bonen van de soort, genaamd „black gram”, of
- bonen van beide genoemde soorten?

Beroep, op 11 februari 1982 ingesteld door de Regering van de Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 61/82)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 11 februari 1982 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de Regering van de Italiaanse Republiek in de persoon van haar gemachtigde, vertegenwoordigd door de Avvocatura Generale dello Stato, domicilie kiezende te Luxemburg ter Italiaanse Ambassade.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage, de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 16 november 1981 nietig te verklaren, voor zover daarin bedragen van 2 264 702 642 lire, 721 953 004 lire, 1 143 616 575 lire en 10 852 510 lire (in totaal 4 141 124 731 lire), voor daarin genoemde uitgaven, niet ten laste van het EOGFL, afdeling Garantie, zijn gebracht, en verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten:

De Italiaanse Regering houdt de beschikking van de Commissie voor onwettig, voor zover daarin de navolgende uitgaven niet ten laste van het EOGFL zijn gebracht:

1. 2 264 702 642 lire in verband met ontvangsten uit verkopen van interventiegraan, zulks met schending van de artikelen 1, 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 729/70 van de Raad ⁽¹⁾, Verordening (EEG) nr. 1723/72 van de Commissie ⁽²⁾, en de artikelen 2 en 3 van Verordening (EEG) nr. 376/70 van de Commissie ⁽³⁾; willekeur; motiveringsgebrek: de Commissie heeft niet aangetoond dat de marktprijzen en de prijzen, vastgesteld voor de door het Italiaanse interventiebureau verkochte produkten, niet met elkaar overeenkwamen, en is niet gerechtigd de gemiddelde maandelijkse prijzen van enkele Noord- en Middenitaliaanse centra toe te passen;
2. 721 593 004 lire in verband met verliestoleranties van 2 % bij magere-melkpoeder, zulks wegens schending van de artikelen 1, 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 729/70 en artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1723/72, alsmede van artikel 2 van Verordening (EEG) nr. 986/68 van de Raad ⁽⁴⁾, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1038/72 van de Raad ⁽⁵⁾, de artikelen 1 en 8 van Verordening (EEG) nr. 990/72 van de Commissie ⁽⁶⁾; willekeur; motiveringsgebrek: terwijl de Commissie beweert dat de steun enkel moet worden toegekend voor melk „gebruikt bij de vervaardiging van mengvoeder” en niet voor „verwerkte” melk, spreekt artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 990/72 van „melk . . . die bij de vervaardiging van voeder is gebruikt” („latte utilizzato nella fabbricazione di alimenti . . .”), hetgeen niets anders kan betekenen dan „melk die bij het productieproces van bedoeld voeder is gebruikt”, dus inclusief de bewerkingsverliezen die in de productiecyclus als normaal zijn te beschouwen;
3. 1 143 616 575 lire in verband met steun aan de particuliere opslag van kaas, zulks met schending van de artikelen 1, 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 729/70 en artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1723/72, alsmede van de artikelen 8 van Verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad ⁽⁷⁾, 10 van Verordening (EEG) nr. 971/68 van de Raad ⁽⁸⁾, 16 en 17 van Verordening (EEG) nr. 1107/68 van de Commissie ⁽⁹⁾, en de rechtsbeginselen betreffende de uitlegging van overeenkomsten; willekeur; motiveringsgebrek: de Verordeningen (EEG) nr. 971/68 en (EEG) nr. 1107/68, inzake kaas, stellen weliswaar de toekenning van steun afhankelijk van het sluiten van een overeenkomst, doch verlangen niet dat deze overeenkomst in een bepaalde vorm wordt gesloten. In casu komt de overeenkomst tot stand wanneer de wil van de betrokkene, tot uiting komend in de aanvraag, blijkt overeen te stemmen met de wil van de AIMA, tot uiting komend in de aanvaarding en onherroepelijk geworden door de akkoordbevinding na controle van het controlerend orgaan, bevestigd door diens verklaring. De latere formele akte is in wezen voor het Gemeenschapsrecht overbodig, al

⁽¹⁾ PB nr. L 94 van 28. 4. 1970.

⁽²⁾ PB nr. L 186 van 16. 8. 1972.

⁽³⁾ PB nr. L 47 van 28. 2. 1970.

⁽⁴⁾ PB nr. L 169 van 18. 7. 1968.

⁽⁵⁾ PB nr. L 118 van 20. 5. 1972.

⁽⁶⁾ PB nr. L 115 van 17. 5. 1972.

⁽⁷⁾ PB nr. L 148 van 28. 6. 1968.

⁽⁸⁾ PB nr. L 166 van 17. 7. 1968.

⁽⁹⁾ PB nr. L 184 van 29. 7. 1968.

heeft de AIMA niettemin gemeend deze om zuiver boekhoudkundige redenen te moeten opstellen;

4. 10 825 510 lire in verband met de steun voor de opslag van wijn, zulks wegens schending van de artikelen 1, 3 en 5 van Verordening (EEG) nr. 729/70 en artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1723/72, alsmede van de artikelen 5 en 6 van Verordening (EEG) nr. 816/70 van de Raad ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2504/71 van de Raad ⁽²⁾, artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 1437/70 van de Commissie ⁽³⁾, en de rechtsbeginselen betreffende de uitlegging van overeenkomsten; willekeur; motiveringsgebrek: de Italiaanse Regering verzoekt het Hof de in het arrest in zaak 1251/79 ⁽⁴⁾ behandelde problematiek in heroverweging te nemen en tot andere conclusies te komen. In dat arrest heeft het Hof immers beslist dat de AIMA de Gemeenschapssteun niet in overeenstemming met de Gemeenschapsvoorschriften had toegekend, in zoverre de overeenkomsten niet voor 15 februari waren gesloten, waarbij het Hof preciseerde dat onder sluiting was te verstaan de schriftelijke sluiting na voorafgaande controle van alle relevante gegevens door het interventiebureau. Men zou echter moeten aanvaarden dat de overeenkomst los van die controle kan worden gesloten (zie inzonderheid artikel 7, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1437/70), op het moment waarop wilsovereenstemming tot stand komt — behoudens ontbinding ingeval de controle een negatief resultaat oplevert. In elk geval moet de verwezenlijking van de doelstelling van de Gemeenschapsregeling, namelijk overschotten in de kritieke periode uit de markt te nemen, voldoende grond opleveren om de kosten ten laste van het EOGFL te brengen; dit weigeren is volstrekt formalistisch.

⁽¹⁾ PB nr. L 99 van 5. 5. 1970.

⁽²⁾ PB nr. L 261 van 26. 11. 1971.

⁽³⁾ PB nr. L 160 van 22. 7. 1970.

⁽⁴⁾ Jurisprudentie 1981, blz. 205.

Beroep, op 11 februari 1982 ingesteld door de Regering van de Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 62/82)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 11 februari 1982 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door de Regering van de Italiaanse Republiek in de persoon van haar gemachtigde, vertegenwoordigd door de Avvocatura Generale dello Stato, domicilie kiezende te Luxemburg ter Italiaanse Ambassade.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage, de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 16 november 1981 nietig te verklaren, voor zover daarin bedragen van 880 058 997 lire, 3 727 568 990 lire, 78 596 145 lire, 3 610 555 765 lire en 98 951 625 lire (in totaal 8 395 731 522 lire) voor daarin genoemde uitgaven, niet ten laste van het EOGFL, afdeling Garantie, zijn gebracht, en verweerster in de kosten te verwijzen.